

DINÓK ZOLTÁN

Ki vágja le a hajamat?

Fekete Zoltán harmincéves volt és az anyjával élt. Csak néhány barátja volt. A nők terén még igen tapasztalatlan, de az első szerelmen már átesett. Egyszer az anyja, miközben a haját vágta, így szólt hozzá:

- Olyan bánatos vagy, elárulnád az okát?
- Arra gondoltam, hogy mi lesz az én hajammal.

Gabriella egy szót sem értett.

- Hogyhogy mi lesz?
- Nem merek fodrászhoz járni!

– Ja, azt tudom! – mondta az anyja, és összeszedte a hajszálakat. Zoli, miközben a haját mosta, mindvégig arra gondolt, hogy mi lesz, ha anyja már nem él. Gabi hatvanhárom éves volt, és egyáltalán nem volt makkegészséges. Zoli félelme tehát teljesen érthető volt. Hiába próbálta anyja mondani neki, hogy nem kell félni a fodrásztól, hiszen az jól tudja a szakmáját, Zoli vagy tízéves kora óta nem volt, és nem is akart menni. Ha anya nélkül marad, nem lesz, aki levágja majd a haját, pedig a hippikorszakát már kinőtte, s egyébként sem nőhet a haja a végtelenségig.

Aztán teltek az évek, és Zolinak külön kellett költöznie. Harminchárom évesen már meg bírt állni a saját lábán. Anyja már hatvanhat éves volt és kórházba került szívpanaszok miatt.

Zolinak volt egy öt évvel idősebb nővére, Júlia, ő figyelt jobban oda az anyjukra. Zoli időközben megnősült, már a maga életével volt elfoglalva, bár a haját még mindig az anyja nyírta.

Egy nap, mikor fáradtan hazatért a munkából, csengett a telefon:

- Te Jóisten! Ez igaz?
- Igen! – mondta Júlia.

Gabriella meghalt. Zoli letette a kagylót. Krisztina, a felesége vigasztalni próbálta. Aznap csak feküdt. Gabriellát hamarosan eltemették. A temetésen Zoli csak annyit mondott a nővérének:

- Ez az élet rendje!
- Igen! – mondta a nővére, és átkarolta.
- Ez a haláleset nem zavarhat meg a munkánkban! – mondta Zoli.
- Igen, igazad van! Az élet megy tovább! Őreg volt és nem vigyázott a szívére.
- Isten nyugosztalja! – mondta könnyezve Zoli, majd visszautazott Pestre. Szakadásig dolgozott, és a haja egyre csak nőtt. Eddig, ha nagy volt, mindig visszautazott Szegedre, ám most már nem teheti. Krisztinára nem bízta volna a haját. Mit tegyen most? Nem maradt más lehetőség: csak egy!

Felhívta a nővérét, Júliát.

DINÓK ZOLTÁN (1981, Kecskemét) író, költő. Volt hírlapáros és könyvkereskedő. Írt regényt, kisregényt, drámát, novellát, verset, esszét. Az álomvilág nagyúr címmel 2010-ben jelent meg novelláskötete.

- Le kéne vágni a hajamat!
- Gyere el hozzám!
- Oké!

Júlia, aki már érett felnőtt volt, elhatározta, hogy ügyes munkát végez. Levágta öccse haját úgy, hogy Zoli nem hitt a szemének, amikor tükörbe nézett.

- Hisz ez ugyanolyan, mintha anyám vágta volna le!
- A testvéreknek ki kell állniuk egymás mellett – mondta a nővére.
- Egy üveg bort veszek!
- Hagyd csak!
- Majd a halottak napján találkozunk! – búcsúzott Zoli, és boldogan ment haza a feleségéhez.